

Jeesus toimii seurakunnan kautta Ap.t. 3:1-10

1. Pietari ja Johannes olivat menossa temppeleihin rukoushetkellä, yhdeksännellä tunnilla.
2. Silloin sinne kannettiin miestä, joka oli ollut rampa äitinsä kohdusta asti. Hänet pantiin joka päivä temppeleihin niin sanotun Kauniinportin luo pyytämään almuja temppeleihin meneviltä.
3. Kun hän näki, että Pietari ja Johannes aikovat mennä temppeleihin, hän pyysi heiltä almuja.
4. Pietari katsoi häneen kiinteästi, samoin Johannes, ja Pietari sanoi: "Katso meihin!"
5. Mies katsoi heitä tarkasti odottaen saavansa heiltä jotakin.
6. Mutta Pietari sanoi: "Hopeaa ja kultaa minulla ei ole, mutta mitä minulla on, sitä minä sinulle annan:"

Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä, nouse ja kävele!"

7. Hän tarttui miehen oikeaan käteen ja nosti hänet ylös. Heti miehen jalat ja nilkat vahvistuivat.

8. Hän hypähti pystyyn, seiso ja käveli, ja hän meni heidän kanssaan temppeleihin kävellen, hypellen ja ylistäen Jumalaa.

9. Koko kansanjoukko näki hänen kävelevän ja ylistävän Jumalaa.

10. Ihmiset tunsivat hänet mieheksi, joka oli almuja saadakseen istunut temppeleihin Kauniinportin luona, ja he olivat hämmästyksessä suunniltaan sen vuoksi, mitä hänelle oli tapahtunut.

Mitä Herra voi tehdä omiensa kautta?

Oletko miettinyt sitä, millaisia asioita Herra Jeesus voi tehdä sinun kauttasi ja oman seurakuntansa kautta? Kun näet ympärilläsi hengellistä kuolemaa ja sen aiheuttamaa halvaustilaa, mihin suuntaat katseesi? Ajatteletko omia rajallisia mahdollisuuksiasi tai pienen seurakuntasi voimavaroja vai suuntaatko katseesi Herraan Jeesukseen ja Hänen mahdollisuuksiinsa ja voimavaroihinsa? Mitä johtopäätöksiä tulee tehdä siitä, että Herra Jeesus haluaa tämän maailman pimeyden keskellä käyttää sinua, joka olet hänen omansa? Mitä meidän on syytä odottaa häneltä, joka jäähyväispuheessaan viisi kertaa toisti lupaus: *"Totisesti, totisesti minä sanon teille: mitä ikinä te anotte Isältä minun nimessäni, sen hän antaa teille."* (Joh. 16:23)

Evankeliumin vastustus alkaa

Apostolien tekojen kolmannessa ja neljännessä luvussa Pyhän Hengen saanut alkuseurakunta joutui ensi kertaa kohtaamaan vastustusta, jonka aiheutti rammalle tapahtunut ihme. Ramman parantuminen loi Pietarille tilaisuuden saarnata ylösnoussutta Herraa. Ihme ja saarna nostattivat järkibuskoisten saddukeusten vihan. Tapahtumasarjan seurauksena Pietari sai tilaisuuden todistaa Herrasta korkeimmalle neuvostolle eli Sanhedrinille. Papit esittivät uhkauksia ja seurakunta täytettiin uudestaan Pyhän Hengen voimalla.

Fyysiset ja hengelliset ihmeet

Tapahtunut ihme oli ensimmäinen fyysinen ihme, jonka Apostolien teot kuvaa. Aikaa myöten fyysisten ihmeiden luku väheni, mutta hengellisten ihmeiden luku lisääntyi. Jeesus ei asettanut suorittamiaan ulkoisia ihmeitä varsinaiseksi todisteeksi omasta jumalallisuudestaan ja tehtävästään. Hänen varsinainen todistuksensa oli hän itse. Hän sanoi silti opetuslapsilleen: *"Uskokaan minua...; mutta jos ette, niin uskokaan itse tekojen tähden."* (Joh. 14:11)

Epäuskosen, taikauskosen ja materialistisen sukukunnan keskellä Jeesuksen oli kuitenkin pakko osoittaa voimansa aineellisissa ihmeissä. Niillä hän sai ihmisten huomion itseensä. Mutta mitä syvemmälle seurakunta pääsi hänen hengelliseen kirkkauteensa, sitä vähemmän tarvittiin ulkoisia voimavaikutuksia, joita Jeesus suoritti täällä maan päällä toimiessaan. Niiden merkitys väheni vielä suurempien hengellisten ihmeiden lisääntyessä.

Suuremmat ihmeet

Jeesus sanoi, häneen uskovista näin: *"Hän on tekevä sellaisia tekoja kuin minä teen, ja vielä suurempiakin. Sillä minä menen Isän luo."* (Joh.14:12)

Jeesus ei tarkoittanut, että uskovat tekisivät fyysisellä tasolla suurempia ihmeitä kuin hän. Aineellisella tasolla he eivät ole tehneet eivätkä tee suurempia kuin hän. Jeesus tarkoitti, että aineellisen tason ihme ei ole koskaan niin suuri kuin hengellisellä tasolla tapahtunut. Kun Jeesus nousi Isän tykö, hän vuodatti Henkensä, jotta seurakunta voisi tehdä hengellisiä ihmeitä.

Voi olla, että kristinuskon taakseen jättänyt kulttuurimme ei enää kykene näkemään hengellisiä ihmeitä, synnistä vapautuneiden ja uudeksi muuttuneiden uskovien todistuksia. Kun näinä päivinä niin omassa maassamme kuin erityisesti myös lähetysalueilla Herra antaa paljon myös fyysisiä ihmeitä, se kertoo pikemminkin sanaa kuulevien ihmisten hengellisestä sokeudesta kuin muusta. Kun maailma ei näe hengellisiä, Herran käyttää ajallisia ihmeitä. Niitä tarvitaan siksi yhä tänään. Mutta missä seurakunta on syvällä Herran armossa, siellä maailmakin näkee hengellisten ihmeiden suuruuden ajallisiin verrattuna.

Muistan, kun Rabi Maharaj, joka kirjoitti todistuskirjansa "Gurun kuolema", kertoi Suomessa käydessään eräästä tilanteesta. Hän oli eräässä suuressa seurakunnassa jakamassa todistusta siitä, miten hän hinduguru sai kohdata Jeesuksen Kristuksen omana Vapahtajanaan. Sitten hän kertoi myös, miten pian sen jälkeen hänen isoäitinsä löysi myös pelastuksen Kristuksessa. Vähän sen jälkeen liikuntakyvytön isoäiti alkoi myös kävellä, kun Herra paransi hänet. Siinä vaiheessa kuulijoiden joukosta nousi: "Halleluja!" Sen kuullessaan Rabi tuli murheelliseksi tajutessaan, miten hengellisesti kypsytön tuo seurakunta oli. Se ylisti Herraa ajallisesta parantumishiimeestä mutta ei siitä iankaikkisesta ihmeestä, kun isoäiti sai pelastuksen. Uskoontuloihmeen kohdalla olisi ollut kaikki syy nostaa "Halleluja" huuto.

Kansamme hengellisen sokeuden ja hädän nähdessään osa uskovista kaipaa lisää ajallisia ihmeitä. Toinen osa taas korostaa sitä, että kansan on saatava hyvää raamattuopetusta. Jeesus teki ihmeitä eivätkä ihmiset silti uskoneet. Hän opetti Jumalan sanaa eivätkä ihmiset uskoneet. Mutta Pyhän Hengen voimassa julistettu evankeliumi Jeesuksen puolestamme suorittamasta uhrikuolemasta ja ylösnousemuksen voitosta kykenee pelastamaan ihmisen tänäänkin. Evankeliumi on Jumala voima ihmisten pelastukseksi. Siksi Pietarikin aloitti heti parantamishiimeen jälkeen julistamaan evankeliumia, joka kykenee synnyttämään uskon niissä, jotka taipuvat parannukseen.

Matkalla rukoilemaan (1)

Emme tiedä, kuinka kauan oli kulunut helluntaista. Kaupunki oli palannut juhlan jälkeen normaaliin elämänmenoon. Väkevän tuulispään, tulenliekki-ihmeen ja innoitet-

tujen opetuslasten ylistyksen aiheuttamat laineet olivat jo asettuneet. Nyt aivan tavallisena päivänä Pietari ja Johannes olivat matkalla temppeliin rukoushetkeen.

Pyhän Hengen saaminen ei vähentänyt heidän tarvettaan saada viettää aikaa Herran kasvojen edessä rukouksessa. He tunnistivat jatkuvan riippuvuutensa Herran läsnäolosta. Rukous merkitsi heille sellaista yhteyttä Herraan, että Herra pääsi toimimaan heidän kauttansa. Meillekin säännöllinen rukouselämä on tarpeen, jos mielimme nähdä Herran suuria tekoja ympärillämme olevien ihmisten elämässä.

Kolme kertaa päivässä tiettyinä ajankohtina kokoonnuttiin temppeliin. Kello oli kolme iltapäivällä. Iltapäivän uhri temppelissä oli päättynyt ja kolmas rukoushetki oli alkamassa. Pietari ja Johannes eivät menneet vielä uhrin aikana temppeliin, koska he tiesivät, että Jeesuksen Golgatan täydellisen uhrin jälkeen ei enää muuta uhria syntien sovittamiseksi tarvittu. Jeesuksen veressä heille oli avattu vapaa pääsy rukouksessa Jumalan eteen. Mutta juuri siksi he menivät temppeliin rukoilemaan.

Muista siis joka kerta kun lähestyt rukouksessa Isää, että sinulla on vapaa pääsy Hänen sydämelleen juuri Jeesuksen uhriveren tähden:

"Eihän meidän ylipappimme ole sellainen, ettei hän voi sääliä meidän heikkouksiamme, sillä hän on ollut kaikessa kiusattu samalla tavoin kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Käykäämme siis rohkeasti armon valtaistuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan." (Hepr. 4:15-16)

Pyhän Hengen yhteen liittämät

Luonteiltaan Pietari ja Johannes olivat toisilleen vastakkaiset. Jeesuksen seurassa heidän välillään oli aina ollut tiettyä jännitettä. Mutta nyt he kulkivat yhdessä. Ristin, pääsiäisen ja Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen toiminnanmies Pietarista ja uneksija Johanneksesta oli tullut toisiaan täydentävä työ- ja veljespari.

Herran tahto on myös meidän seurakunnissamme yhdistää aivan eriluonteisia ihmisiä, niin että he voivat toinen toistaan täydentäen toteuttaa tehtävänsä Herran nimen kirkastamiseksi. Älä siis etsi vain niitä, jotka ovat samanlaisia kuin sinä. Todennäköisesti tarvitset aivan erilaisen työtarin Jumalan valtakunnan työssä.

Syntymästään asti ramman parantuminen (6–9)

Perinnöllisen sairauden vuoksi syntymästään asti rampa mies oli tuotu temppelein portille kerjäämään. Mies odotti saavansa almuja Pietarilta ja Johannekselta. Hänellä niin kuin kaikilla ihmisillä on tarpeita, jotka he tuntevat ja joihin he saattavat pyytää myös apua. Mutta Meidän on hyvä tiedostaa, että heidän todelliset tarpeensa ovat usein aivan muita, kuin mihin he apua etsivät. Hengellisesti kuolleen suurin tarve on saada kokonaan uusi elämä Jumalan yhteydessä Jeesuksen sovitus työn kautta. Siksi usein Jumalan valtakunnan työssä, joudumme usein ensin kertomaan ihmisille heidän syvimmän tarpeensa, ennen kuin he ovat valmiit ottamaan vastaan apua. Samarian naiselle Jeesus teki tarjouksen:

"Jos sinä tuntisit Jumalan lahjan ja hänet, joka sanoo sinulle: 'Anna minulle juotavaa', niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä." (Joh. 4:10)

Ihmisellä oli syvä elämän ja rakkauden jano, mutta saadakseen vastauksen hänen tulee tajuta, että Jumala haluaa antaa sen lahjana ja sitä varten hänen täytyy oppia tuntemaan Jeesus, elämän lähde. Sen jälkeen riittää pelkkä pyyntö tälle Vapahtajal-

le. Jeesuksessa löytyy elämä. Elämä ei pääse vuotamaan sydämiimme ennen kuin tukkeena oleva synti saadaan poistetuksi. Sen Jeesus tekee antamalla synnit tänäänkin anteeksi Golgatan uhrin perusteella.

Herra paransi ramman miehen Pietarin ja Johanneksen sanalla: *"Hopeaa ja kultaa minulla ei ole, mutta mitä minulla on, sitä minä sinulle annan. Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä: nouse ja kävele."* (6)

Pietari julisti Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä sanat "nouse ja kävele". Pietari ei vain lausunut noita sanoja huulillaan, vaan hän itse myös omisti kaiken sen, mikä tuohon ihanaan Jeesus-nimeen sisältyy. Pietari ei esittänyt anteeksipyyntöä siitä, ettei hänellä ollut rahaa. Hän kerskasi siitä, mitä hänellä oli Herrassa. Näin kaksi miestä, jotka käyttivät Jeesuksen nimeä, kohottivat ammattimaisen kerjäläisen yhtäkkiä jaloilleen.

Lääkäri Luukas kuvasi tapahtunutta paranemista erittäin yksityiskohtaisesti: *"...siinä samassa mies sai voimaa jalkoihinsa ja nilkkoihinsa. Hän hypähti pystyyn, seisojalkojensa varassa ja käveli."* (7,8)

Samalla tapahtui myös hengellinen ihme. Pietarin ja Johanneksen kautta Pyhä Henki teki parannetusta palavan Herran ylistäjän. *"...ja hän tuli heidän kanssaan temppeleihin, hyppeli kulkiessaan ja ylisti Jumalaa."* (8)

Kristuksen parantava työ jatkuu

Kristuksen työ jatkui. Hän teki Pietarin ja Johanneksen kautta täsmälleen samaa työtä mitä lihansa päivinäkin. Betesdan pylväskäytävässä Jeesus paransi ramman sapattina. Inhimillisesti katsoen se maksoi hänelle hänen henkensä. Jeesus julisti: *"Minun Isäni tekee työtään taukoamatta, ja niin teen myös minä."* (Joh. 5:17)

Ihmiset syyttivät Jeesusta sapatin rikkomisesta. Vastauksessaan Jeesus antoi ymmärtää, että hänellä ei voinut olla sapattia, sillä Jumala ei voi levätä ihmisten kärsimysten keskellä. Siksi juutalaiset tekivät päätöksen tappa Jeesuksen.

Ramman parantaminen maksoi Jeesukselle hengen myös jumalallisesta näkökulmasta. Jeesus paransi ramman oman lunastustyönsä oikeudella: *"Meidän sairautemme hän kantoi."* Vaikka lunastustyö ei ollut vielä historiassa toteutunut, se oli jo olemassa Jumalan armopäätöksenä. Koska kaikki sairaus ja kärsimys on syntiinlankeemuksen seurausta, Jeesuksen oli kärsittävä ja kuoltava voidakseen parantaa synnin seurauksena tulleita inhimillisiä rajoituksia. Kun rampa vastasi Pietarin kehoitukseen nousemalla ylös, Kristus jatkoi omaa työtään.

Jeesuksen työ seurakunnan kautta

Jeesus jatkoi näin parantavaa ja pelastavaa työtään. Mutta helluntaista hän aloitti toimintansa oman ruumiinsa, seurakunnan kautta. Pietari ja Johannes eivät olleet enää erillisiä opetuslapsia, vaan Herran ruumiin jäseniä, "Hänen lihaansa ja Hänen luutansa." He olivat siksi hänen tahtonsa ja hänen voimansa välikappaleita. Pietari tarttui ramman oikeaan käteen ja nosti hänet ylös.

Kertomuksessa ei oli pienintäkään viitettä siihen suuntaan, että miehellä olisi ollut uskoa, joka olisi vaikuttanut parantumisessa. Kysymys oli pelkästä Kristuksen suve-

reenista ja suorasta toiminnasta näiden miesten kautta. Kun Pietari ja Johannes katsoivat miestä, heidän silmistään loisti Kristuksen rakkaus. Pietarin sanat olivat Herran omia sanoja. Pietarin käden kautta, siis oman ruumiinsa jäsenen kautta, Herra itse kosketti inhimillistä kärsimystä. Samalla kun Pietarin oikea käsi tarttui raman miehen käteen, hänen vasen kätensä piti kiinni ikään kuin Jeesuksen kädestä. Parantaja ei ollut Pietari eikä Johannes vaan Herra Jeesus itse.

Ruumiin parantuminen ja sydämen ylistys

Kristuksen elämä välittyi ja korjasi vajavaisuuden. Miehen elämässä syvimmat tarpeet olivat saada rampuuden sijasta hypellä, almujen anomisen sijasta ylistää Jumalaa. Kristus välitti elämänsä ruumiinsa, seurakunnan, kautta. Tämä elämä sai aikaan molemmat ihmeet: ruumiin paranemisen ja sydämen ylistyksen.

Meillä on etuoikeus rukoilla sairaiden ihmisten puolesta, jotta he paranisivat. Mutta samalla tehtävämme on julistaa lyhentämätön evankeliumi, jotta he saisivat syntinsä anteeksi ja ylistyksen Hengen sydämiinsä.

Hengellinen merkitys

Aina kun Jeesus teki jonkin ihmeen fyysisellä tasolla, siihen sisältyi myös hengellinen merkitys. Jeesus ei koskaan jakanut asioita maallisiin ja hengellisiin, niin kuin me teemme. Sanoillaan *"Minä olen tie, totuus ja elämä"* Jeesus julisti, että kaikki elämä on yhdistetty hänen henkilöönsä. Ei ole mitään elämän aluetta, joka voitaisiin sanan varsinaisessa merkityksessä elää erossa Herrasta.

Kristillisen seurakunnan normaali elämä ei tapahdu suurten tuulenhuminoiden ja liekkien keskellä, vaan raman ja halvautuneen ihmiskunnan jokapäiväisen elämän keskellä. Näyt ja innoitus annetaan meille sitä varten, että me muuttaisimme ne parantaviksi ja pelastaviksi teoiksi hädänalaisen ihmissuvun keskellä.

Halvaantunut maailma on seurakunnan tilaisuus

Seurakunnan tehtävä ei ole pohdiskella, miksi ja miten ihmiskunta on joutunut syntymästään asti halvaustilaan. Se on halvattu, mutta sen tila on seurakunnan mahdollisuus.

"Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa, vaan Jumalan tekojen piti tuleman hänessä julki." (Joh. 9:3)

Kun ihmiset huokailevat Kauniin portin pielessä, lähellä temppeliä, mutta sen ulkopuolella, seurakunnalla on tilaisuus. Rampa mies ei etsinyt voimaa voidakseen kävellä, vaan almuja. Almuilla ihminen voi elää rajoituksistaan huolimatta työtä tekevätkin. Sellaista elämää monet ihmiset haluavatkin viettää. Työ ei ole synnin seuraus. Mutta ihmisen yritys elää almuilla työtä tekemättä on synnin seuraus. Synnin seurausten keskellä kärsivät ihmiset ovat Herran seurakunnan tilaisuus.

Ei avustuksia vaan elämää

Herra on antanut seurakunnalle myös lahjat, joilla se voi parantavan ja pelastavan tehtävänsä täyttää. Seurakuntaa ei ole lähetetty maailmaan jakamaan almuja. Seurakunnan tehtävänä on tukea ja lohdutusta, jotta halvaantunut ihmisuus jaksaisi paremmin kestää osansa. Sillä on Jeesuksen nimessä sellaista annettavaa, että ih-

misyys pääsee vapaaksi kyvyttömyydestään, saa uuden elämän ja alkaa ylistää Herraa.

Aivan liian usein seurakunta jakaa vain rahaa ja avustuksia, kun se voisi Jeesuksen nimessä parantaa, nostaa ihmiset jaloilleen ja tehdä heistä kykeneviä elämään ilman almuja. Opetus ja almut eivät auta, tarvitaan elämää. Voimme tietää nilkoista ja jaloista paljonkin, mutta se ei auta rampaa kävelemään. Kristinuskon tehtävä ei ole opettaa filosofiaa, vaan jakaa elämää. Mutta juuri elämän Kristus on Pyhässä Hengessä lahjoittanut seurakunnalleen.

Työ Jeesuksen nimessä

Seurakunnan tulee toimia julistamalla ja tekemällä työtä Nasaretin Jeesuksen nimessä. Jos menemme halvaantuneiden ihmisten luo jossain muussa nimessä, meillä ei ole muuta kuin almuja annettavaksi. Vain Jeesuksen nimessä on elämä.

Keskelle ihmisten hätää

Meille ei riitä, että jäämme kauas ihmisistä, ikään kuin huutamaan vuoren laelta laaksoon. Läheisessä yhteistyössä Pietari ja Johannes menivät ja tarttuivat miestä kädestä. Seurakunnan tulee elää Pyhän Hengen synnyttämästä läheisessä keskinäisessä työyhteydessä. Sen tulee käydä henkilökohtaiseen, välittömään ja suoraan kosketukseen halvaantuneisiin ihmisiin. Silloin Kristus voi jatkaa työtään ihmisten parantamiseksi ja pelastamiseksi. Silloin Herra voi antaa heille huokausten sijaan ylistyksen.

Rauhan etsijälle rauha

Heinäkuun alkupäivinä 1993 Herra pelasti buddhalaisen kerjäläismunkin ja meedion nimeltään Hitachi. Tämä 54 -vuotias mies oli jo 27 vuotta elänyt munkkina. Vuoden alusta lukien hän oli jo seitsemättä kertaa kiertämässä kävellen Shikokun 88 buddhalaistemppelein yli 1000 km:n pyhiinvaellusreittiä (siis jo yli 7000 kilometriä pyhiinvaellusta puolessa vuodessa). Kiertämällä sen japanilaiset buddhalaiset uskovat saavansa erityissiunauksen elämäänsä.

Sinä aamuna hän oli noussut aamulla neljän korvilla ylös, suorittanut buddhalaiset palvontamenot temppelissä, jossa oli majoittuneena. Ennen laittautumista pyhiinvaeltajan kuumalle ja raskaalle taipaleelle hän kuunteli radiosta aamu-uutisia. Samalla hän korviinsa osui Luterilaisen Tunnin kristillisen radio-ohjelman. Siinä radiopastori Yoshitake Arika Länsi-Japanin ev.lut. Kirkosta kertoi, miten Paavali oli Damaskoksen tiellä yllättäen kohdannut ylösnousseen Herran suuren kirkkauden keskellä. Paavalin elämä oli muuttunut kerta heitolla. Hitachi torjui kuulemansa mielestään, sillä kristinuskohan ei kuulunut hänelle, buddhalaiselle munkille.

Pyhiinvaeltajan kuuma päivä oli kääntymässä lopuilleen, kun hän iltapäivällä viiden korvissa näki jotain, mitä hänen silmänsä eivät olleet uskoa. Kaksi metriä pitkää ristiä olallaan kantava mies lähestyi häntä vastakkaiselta suunnalta samaa tietä kuin hän. Miehellä oli 6-7 hengen seuralaisjoukko. Aamuinen radio-ohjelma palautui hänen mieleensä. Voisiko ehkä hänenkin elämässään tapahtua jotain sellaista kuin Paavalille?

Ristinkantaja oli japanilais-amerikkalainen Arthur Hollands -niminen evankelista, joka on jo useita vuosia tehnyt kiertävää ulkoilma- ja kirjallisuustyötä ristiä kantaen.

Sinä päivänä hän oli työryhmänsä kanssa pitänyt useita ulkoilmakokouksia ja illalla oli vielä määrä pitää kokous reitin varrella olevassa kirkossa.

Kun Hollands näki munkinkaavussa lähestyvän Hitachin kasvot, hän pysähtyi ja kysyi:

"Mitä Sinä etsit?"

Rakkaus, jolla kysymys esitettiin, mursi Hitachi -munkin. Hän vastasi:

"Etsin sydämen rauhaa ja todellista elämää, mutta en ole vuosien etsimisestä huolimatta löytänyt. Tiedätkö sinä, mistä sen voi saada?"

Ristinkantaja vastasi:

"Istutaanpa tähän tien viereen, niin kerron!"

Niin hän kertoi Jeesuksesta, joka armahtaa elämän janoonsa nääntynyttä ihmistä ja pelastaa hänet. Vajaan tunnin keskustelun lopuksi Hollands sai johtaa Hitachi-munkin Kristuksen armahtavan laupeuden osallisuuteen. Pyhä Henki laskeutui Hitachin sydämeen ja täytti sen rauhalla ja ilolla. Hitachi nousi, riisui pyhiinvaeltajan varusteensa ja heitti ne vieressä virtaavaan jokeen ja lähti seuraamaan Hollandsia ja hänen työryhmäänsä kirkkoon. Siellä hän heti todisti, miten Jeesus Kristus oli antanut hänelle iankaikkisen elämän. Viikkoa myöhemmin hänet kastettiin Tyynessä valtameressä. Jeesuksen pyhä veri, armon meri pyyhki kaikki hänen syntinsä pois. (1994)

Entä sinä?

Pietarilla ei ollut rahaa, mutta Jeesus Kristus asui hänessä? Mitä sellaista sinä omistat, jonka voisit antaa kärsivälle ihmiselle? Jos elät yhteydessä Jeesukseen, saat rukoilla ja pyytää Häntä toimimaan kauttasi toisten auttamiseksi. Hän voi käyttää niitä, jotka julistavat evankeliumia hukkuville ihmisille ja jotka rukoilevat ja auttavat kärsiviä ihmisiä. Herra haluaa myös sinut käyttöönsä.